

EDITORIAL

El passat mes d'octubre l'STEI-i organitzà les Jornades de Normalització lingüística a l'ensenyament i a l'àmbit sindi-

cal. Quan les vàrem plantejar ho férem per dos motius, essencialment, d'una banda per fer una anàlisi acurada de la normalització lingüística als diferents nivells educatius i de com s'està vivint aquesta normalització a l'àmbit sindical, des d'una perspectiva menys "acadèmica" i més arrelada en la realitat social, a les diferents contrades que conformen els Països Catalans.

De l'altra, un dels objectius en dur-les a terme, fou dissenyar propostes, obrir camins per millorar aquesta normalització, que ja fou qualificada de deficient de bon començament.

L'esforç normalitzador dut a terme pel món educatiu, per la majoria del professorat, no és equiparable al que s'ha de fer als altres àmbits laborals. L'embrió de la normalització format al món escolar, ja viu des de fa estona, no creix amb la rapidesa i intensitat necessaris una vegada es traspassen les portes de l'academicisme.

En l'àmbit sindical han aparegut alguns cants de sirena d'impulsar aquesta normalització però els fets són els que són. A l'STEI-i la normalització ha anat

agermanada amb les reivindicacions sociolaborals al llarg de tota la nostra existència, i proves en tenim de sobra, no solament en les nostres manifestacions públiques, ni en les escrites, sinó en totes les reivindicacions de model educatiu propi, de sindicalisme arrelat al medi, de propostes concretes davant les diferents administracions, de denúncies...

Cal reconèixer que hi ha hagut avanços, però també molts endarreriments, fallides. Les causes són moltes i diverses, des de la poca estimació a la nostra llengua i cultura, el no fer complir la normativa vigent, desídia d'algunes administracions, entitats...

Les jornades de Normalització que organitzàrem foren un petit fòrum que ens va servir per debatre aquestes temàtiques i obrir nous camins. Esperem que aquestes pàgines que ara teniu a les vostres mans serveixin, també, perquè l'anàlisi sigui més intensa i acurada i que aquests camins de millora i intensificació vers la normalització de la nostra llengua no trobin barreres, duanes, ni altres impediments. Per a nosaltres el procés de "normalització" lingüística -això encara significa una "anormalitat social"- és inseparable de l'aprofundiment del nostre autogovern. Cal un veritable marc polític sobirà per fer un país normal.